

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.—

Ἐτησίᾳ φρ. 10.—

Ἐξάμηνος » 4,50

Ἐξάμηνος » 5,50

Τρίμηνος » 2,50

Τρίμηνος » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗΝ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰανουαρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 6

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Αὐτὸ τοῦ ἔκαμε μεγάλη, καταπληκτικὴ ἐντύπωσι καὶ ἐσυλλογίσθη: «Ἄν μποροῦσα νάντικαταστήσω, μόνον γιὰ λίγα λεπτά, ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ταμίας, ὅς μου ἦταν εὐκολώτατο νὰ ὑπε-
καίρῃ ἕνα ποσὸν σημαντικόν. Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἀεὶ εἶπε τὸν λόγον νὰ τὸ μελετήσω.»

Καὶ ἀφοῦ ἐβόησε ἔς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται μεθοδικώτατα, μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τοιμηρὸ σχέδιόν του.

Τῇ μιᾷ κατόπιν τῆς ἄλλης, ἐπεσκέσθη τὰς κυριωτέρας Τραπεζὰς τοῦ Παρισιοῦ, γιὰ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἐξοικειωθῇ κάπως μὲ τὴν λειτουργίαν αὐτῶν τῶν καταστημάτων. Τότε ἔβγαλε στὸ μάτι τὴν Πιστωτικὴν Τραπεζάν. Κ' ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς προτιμήσεως ἦταν μιὰ περίπτωσις, ποῦ τοῦ φάνηκε πολὺ εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του.

Ἐμεγάλωναν τὸ κτίριον, καὶ ἀφοῦ ἐσπούδασε τὰ κατὰ τὸ πια, ὁ νέος παρετήρησε ὅτι οἱ ἐργάται ποῦ ἔκαναν αὐτὸ τὸ μεγάλωμα, ἔφθαναν ἐστὶ γιὰ πλείονα ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐσωτερικὸν διάδρομον, ποῦ ἐχρησίμευε γιὰ νὰ μπαίνουν καὶ οἱ ὑπάλληλοι στὰ γραφεῖα των.

Τὸ προσωρινὸ αὐτὸ ἀνακάτωμα τοῦ ἄρесе. Ἐδῶ ἐστήριξε ὅλο του τὸ σχέδιον. Καὶ σὲ δύο μῆνες, ἀφοῦ τὸ κατέστρωσε μὲ ὅλες τῆς λε-

πομέριες, ἄρχισε πιά νὰ προετοιμάζῃ τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἀλλὰ τοῦ ἐχρειάζετο καὶ ἕνας βοηθός, ἕνας ἀκούσιος συνέννοχος ἢ, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀληθινὴν λέξιν, ἕνα θύμα.

Ἀργησε νὰ τὸ διαλέξῃ. Ὁ Ἀγκλὰς ἔπρεπε πρῶτα νὰ σπουδάσῃ τὴν συ-

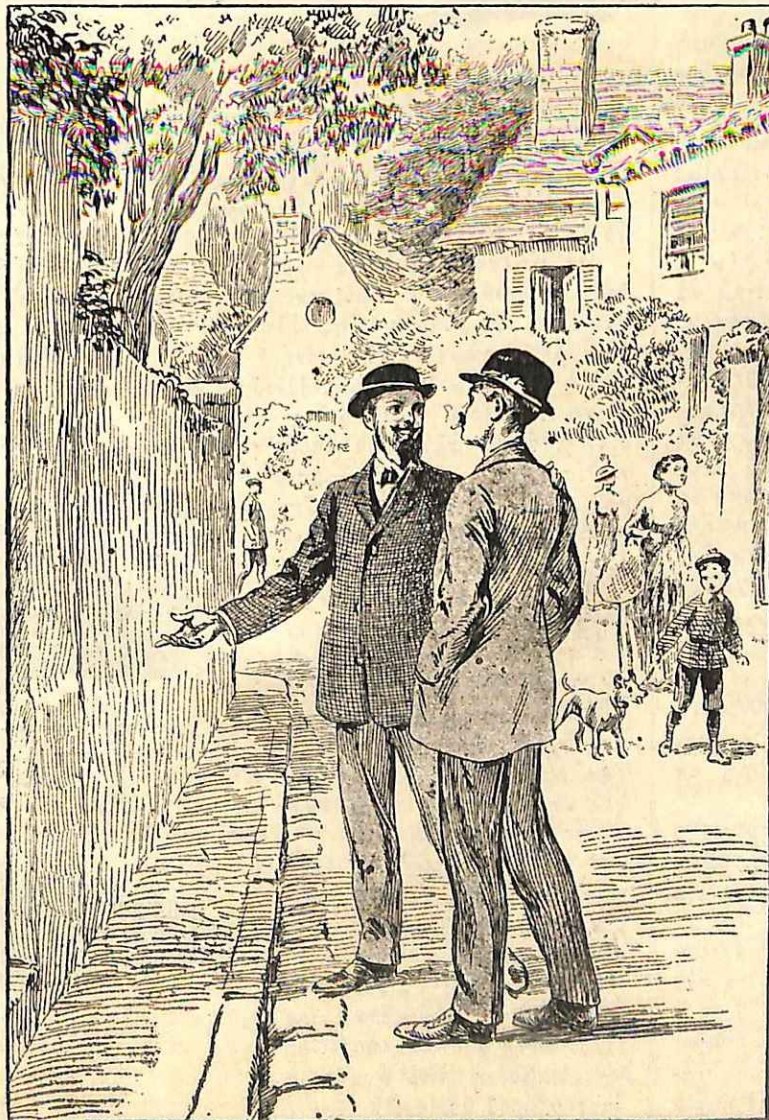
σιογνωμίαν ὅλων τῶν ταμιῶν τοῦ κατὰστήματος. Τέλος ὁ κληρὸς ἔπεσε στὸν Σορώ, ποῦ ἦταν, καθὼς γνωρίζομε, ταμίας στὴ θυρίδα τῶν πληρωμῶν.

Γιατὶ ὁ Ἀγκλὰς ἐδιάλεξε αὐτὸν τὸν δυστυχισμένον καὶ ἔχιν κανένα ἄλλον;

Γιατὶ ὁ Σορώ, μὲ τὰ γένεια του εἶχε μωρὴν χαρακτηριστικὴ καὶ τὸ ἴδιον σχεδὸν ἀνάστημα, τὸ ἴδιον σῶμα μὲ τὸν Ἀγκλὰς. Καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σατανικοῦ του σχεδίου, αὐτὸ ἦταν ἀπαραιτήτου.

Ἀφοῦ βρῆκε τὸ θύμα, ὁ Ἀγκλὰς ἐπροσπάθησε νὰ τὸ σχετίσῃ. Δὲν ἦταν δύσκολον. Ὁ Σορώ, ποῦ κατοικοῦσε σὲ προάστειον, ἔτρωγε συχνότατα τὸ μεσημέρι σ' ἕνα μικρὸ ρεστοوران τῆς ὁδοῦ Μισοντιέρ, ὅπου ἐσύχναζαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι τῆς Πιστωτικῆς. Ὁ Ἀγκλὰς, ποῦ τὸν παρακολουθοῦσε καὶ τὸν κατασκόπευε, τὸ ἔμαθε. Ἀρχισε τότε νὰ πηγαίνει καὶ αὐτὸς ἐκεῖνον τὸ ἐστιατόριον καὶ ἐπιτέλους ἐπίσπε γνωριμίαν μὲ τὸν Σορώ.

Ὅσο ψυχρὸς καὶ ἀποκρουστικὸς καὶ ἂν ἦταν συνήθως ὁ Ἀγκλὰς, ὅταν ὅμως ἤθελε νὰ ἐλκύσῃ κανένα, ἤξευρε νὰ γίνεταί συμπαθητικὸς. Ἀνακοῦσε καὶ ἀπονήρευτος, ὁ ταμίας δὲν ἄργησε νὰ αἰσθανθῇ φιλίαν γιὰ τὸν καλὸν ἐκεῖνον νέον ἡσυχον, τὸν ἔξυπνον καὶ ἐργατικόν, ποῦ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ ζωὴ του, γιὰ τὰ δυστυχήματά του γιὰ τὴν ἐργασίαν του καὶ γιὰ τὴν ἀγαπημένην του ἀδελφούλα... Ἐτρωγαν μαζί καθ' ἡμέραν καὶ σὲ λίγες ἐβδομάδες οἱ δύο ἄνδρες ἔγειναν φίλοι στενοί. Ἐπιτέλους, μιὰ μέρα, ὁ πάρα πολὺ εὐπιστος ταμίας

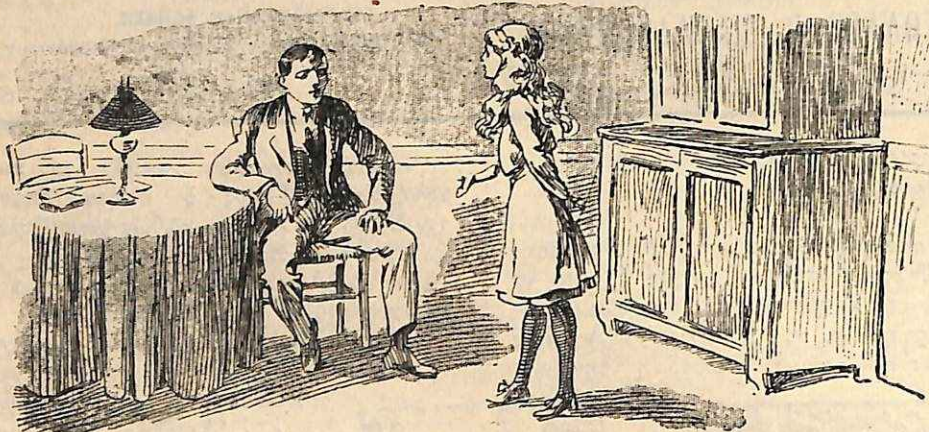
«Ἐπιτέλους, ὁ πάρα πολὺ εὐπιστος ταμίας ὠδήγησε τὸν καινούργιον τοῦ φίλου στὸ σπίτιν αὐτοῦ τῆς Ἀσινιέρης» (Σελ. 45, στ. γ').

ώδηγες τον καινούργιο του φίλο στο σπίτι της Ασνιέρης.

Από την ημέρα εκείνη ήταν χαμένος!

Ας γυρίσωμε τώρα στην ώραία Κολέττα, που την άφισμα να παίξει κοντά με την θυρωρή.

Τό παιγνίδι αυτό δεν έδωσταζε πολύ, γιατί έξαφνα ακούσθηκε ένα κλειδί, που μπήκε απέξω στην κλειδαριά της πόρτας του διαδρόμου. Η κυρία Εύρυδική τινάχθηκε τρομαγμένη.

«Διάβασε πολλές φορές αυτό τό φυλλάδιο :...» (Σελ. 47, στ. α΄.)

— 'Ο αδελφός σου! είπε. Να κρύψουμε τα χαρτιά... και την μπουτίλια!

Ορθή μπουστά στο τραπέζι και κόνινη σαν μαθήτρια που την πιάνει ή κυρία να κάνει καμιά άταξία, ή καλή γυναίκα προσπαθούσε διασπινά να μαζέψει και να κρύψει την τράπουλα. Αλλά ή Κολέττα δεν την βοηθούσε καθόλου. Η μικρούλα με τή χρυσή μαλλιά ήταν πιδ είλικρινής, πιδ υπερίφρανη και δεν την έμελε καθόλου αν θά την έπιανε ο αδελφός της σε μιὰ διασκέδασι, που δεν είχε κανένα σκοπό να του την κρύψει. Όταν ο 'Αγκλάς μπήκε στη μικρή τραπεζαρία, ή Κολέττα ώρημησε, τον έβλεπε και τού είπε με χαρά:

— 'Ηλθες τελοσπάντων, Εύτύχιε!... Δόξα σοι ο Θεός!... 'Αν ήξερες πώς στενοχωριόμουν ολομόναχη!

— Έκαμες τουλάχιστο τὰ μαθήματά σου; ρώτησε ξηρά ο αδελφός, απλώνων τή χέρι ες τό τραπέζι, για να πάρη τὰ τετράδια της Κολέττας.

Τότε είδε τό συγγυσμένο πρόσωπο της θυρωρής και τὰ χαρτιά σκοπισμένα επάνω ες τὰ βιβλία, και άρου έρριξε μιὰ ματιά ες τὰ τετράδια, είπε:

— Τήν αντίγραφή σου την άξιζες ες τή μέση τὰ προβλήματα σου ούτε καν τάχισες!...

— Μά, αδελφούλη μου, αποκρίθηκε ή μικρούλα με τό θελτικώτερό της χαμόγελο, έγω αλόμνη καιρό... Η κυρία Εύρυδική είχε την καλοσύνη να έλθη

να μου κάμη λίγη συντροφιά... έννοεις λοιπόν...

— Έννοώ, είπε ο 'Αγκλάς με θυμό, ότι ή κυρία Εύρυδική θάκανε καλλίτερα να μ'ήρχεται έδω να σε διακόπη από τὰ μαθήματά σου και ναδείξω της μπουτίλλιας μου!...

Ο τρόπος αυτός, άσυνείθιστος για τόν ψυχρό, αλλά πάντα ευγενικόν 'Αγκλάς, έκαμε και τή θυρωρή να θυμώσει.

— Πολύ καλά, κύριε! έφώναξε. Άφού τόσο λίγο εκτιμάτε τή φροντίδα που

είχα γι' αυτό τό παιδί, ξέρω έγω τί θά κάνω ες τό έξής. Δεν θά με νοιάση πιά ούτε τόσο και θά ταςίσω ολομόναχο, σαν τό σκυλί, όλόκληρες ήμέρες.

Η Κολέττα ένόμισε χρέος της να υπερασπισθή την θυρωρή και, χαϊδεύουσα τόν ώμο του μεγάλου της αδελφού, τού είπε με τή γλυκειά της φωνή:

— Η κυρία Εύρυδική, Εύτύχιε, έχει δίκιο... Ξέρω, ότι κάνει για μένα ό,τι μπορείς αλλά δεν μπορείς και να κάθεται στο σπίτι γι' αγάπη μου... Δεν σε βλέπω σχεδόν καθόλου κι' αυτό, σε βεβαιώ, με λυπεί πολύ...

Ο 'Αγκλάς δεν αποκρίθηκε τίποτα στην αδελφή του και άφινε την θυρωρή να φύγη χωρίς λέξι. Έβλεπες εύκολα, ότι ήταν άφηρημένος, άνήλικος, νευρικός, με όλη την προσπάθεια που έκανε για να επιβληθί στον έαυτό του.

— Έλθε, κύριε 'Αγκλάς, τού είπε καθώς έφρουγε ή κυρία Εύρυδική μ'ήν κάνετε τόν κακό, ένώ είσθε καλός. Όλος ο κόσμος τό ξέρει και σ'ε εκτιμά. Αλλά ένας νέος είκοσιεπτά χρονών μπορεί να καταλαβαίνει από άνταρροή ένός μικρού κοριτσιού!...

— Καλά, καλά, έφώναξε

'Αγκλάς, θάβει πιά. (Οά σκεθώ έγω κανένα τρόπο, για να μένη στο έξής ή Κολέττα λιγώτερο μόνη.

— Τώρα μιλάτε σωστά, κύριε 'Αγκλάς. Αντίο σας! και ό,τι είπαμε, νερό κι' αλάτι.

Αυα έμειναν οί δύο τους, ή Κολέττα, για να έξευμενίση τόν μεγάλο της αδελφό, ήθελσε να τού δείξη τὰ μαθήματά της, όπως έκανε κάθε βράδυ, όταν τουλάχιστον ο 'Αγκλάς δεν έφύριζε πολύ άργά.

Αλλ' αυτός άπόώησε τὰ τετράδια και είπε:

— Όχι, Κολέττα. Έχω έργασία.

Η Κολέττα δεν επέμεινε και, χοροπηδώντα στη μικρή κόμαρα, που την έφώτιζαν όλη τὰ χρυσά της μαλλιά, έφώναξε:

— Έλα λοιπόν να ε'μαι, αδελφούλη!

Έχω μιὰ πείνα. Και σύ!...

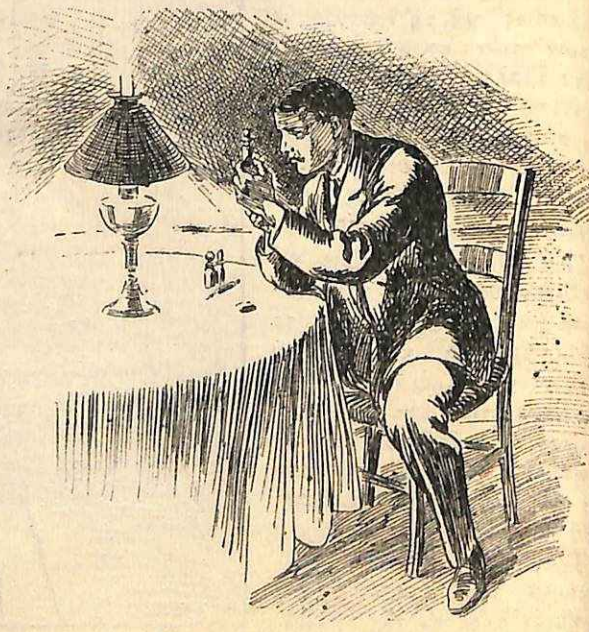
— Όχι τόσο, αποκρίθηκε ο 'Αγκλάς. Φάγε συ και ε'μαι πεινάσω, τρώω κι' έγω. Η μικρούλα εκάθισε μόνη μπροστά 'ς ένα γεύμα από κρύα φαγητά. Η υπηρέτρια, που πήγαινε από τό πρωί ως τό μεσημέρι, τούς έμαγειρεύε για όλη την ήμέρα.

Ενώ ή Κολέττα, με μεγάλη όρεξη, κατεβρόχιζε μιὰ φέτα βραστό κρέας και μιὰ σαλάτα από πατάτες, ο 'Αγκλάς πήγε ες τή βιβλιοθήκη του, τράβηξε ένα βιβλίο κι' άρχισε να τό διαβάξη με προσοχή.

Η Κολέττα έχασεν επιτέλους τήν ύπομνή, σηκώθηκε θαρρετά, τού τό άρπαξε από τὰ χέρια και τού είπε:

— Μά είναι καιρός τώρα για διάβασμα! Επειτα, αυτό τό βιβλίο θα τό ξέρης απέξω, αφού είναι δικό σου.

Ο 'Αγκλάς έσήκωσε τό κεφάλι του

«Ο 'Αγκλάς, αντί να γράφω...»

κι' εκύτταζε την αδελφή του εκπληκτος.

— Πώς ξέρεις εσύ, ρώτησε, ότι αυτό τό φυλλάδιο είναι δικό μου; τό διάβασες;

Η Κολέττα έμεινε κατακόκκινη, αλλά με τή συνειθισμένη της ειλικρίνεια, δεν έδίστασε ναποκριθί:

— Δεν μου τό είχες απαγορεύσει. Είδα τόνόρμ σου στο ξώφυλλο και περίεργη να ιδώ τί γράφεις, τό άνοιξα.

Ο τελείωροτο, της Ιατρικής σήκωσε τούς ώμους.

— Δεν πιστεύω να κατάλαβες πολλά πράγματα απ' αυτό! είπε.

— Πώς έκαμε ή Κολέττα σοβαρά μιλήσε για ένα φάρμακο, ένα δηλητήριο, που λέγεται Ινδία και ά ν ν α β ι ς. Κ' ένόησε πολύ καλά, ότι αυτό τό φάρμακο μπορεί ναποκοιμίση έναν άνθρωπο, και πολύ περίεργο τρόπο...

— Αιχθήσει, κατεργρούλα!...

Ότον δυσχεστημένος κι' αν ήταν που διάδραθεν εκείνο τό βιβλίο ή αδελφή του, ο 'Αγκλάς εκάινετο κι' ευχαριστημένος που τό ένόησε. Αυτό έσήμαινε, ότι ήταν τόπο καλοεαμμένο. Όστε να τό έννοη κι' ένα παιδί. Για να βεβαιωθί, εξακολούησε να την ξετάξη:

— Και πώς ένεργεί αυτό τό φάρμακο; Η Κολέττα συλλογίσθηκε μιὰ στιγμή κι' έπειτα, διαμίζε, άρχισε σά νάλεγε τό μάθημά της:

— Η Ινδία και Κάνναβις είναι φυτόν που τό συλλέγουν σ'ας όχθας του Γάγγου. Είναι ναρκωτικό δραστήριο και ακίνδυνο, γιατί έχει την ιδιότητα να δίδη μιὰ δόσι ύπνου, άκριβώς άνάλογη με τή δόσι του ναρκωτικού.

— Τότε λοιπόν, ρώτησε ακόμη πιδ εκπληκτος ο 'Αγκλάς, διάβασες πολλές φορές αυτό τό φυλλάδιο; τό έμαθες απέξω;

— Όχι, αποκρίθηκε ή Κολέττα, αλλά μου έμεινε στη μνήμη γιατί είναι δικό σου... Στό σχολείο, όταν με ρωτούν: «τί δουλειά κάνει ο αδελφός σου;» τούς λέω: «είνε σορός» γράφει βιβλία για τήν Ινδία και Κάνναβις. Κι' αυτό με κάνει να καμαρώνω μπροστά ες τή μαθήτριάς και σ' τή δασκάλας.

Ο 'Αγκλάς έγαμολέλασε από ευχαρίστησι. Κ' ή Κολέττα, που είχε τελειώση τό γεύμα της, έπηρε τότε θάρος, εκάθησε στα γόνατα του αδελφού της και ξεφυλλίζουσα τό βιβλίο, εξακολούησε:

— Είναι όμως και κάτι τί που δεν τό κατάλαβα. Να, αυτοί οί πίνακες που πιάνουν τότες σελίδες... Τι σημαίνουν;

— Α, αυτοί οί πίνακες, αποκρίθηκε ο συγγραφέας του φυλλαδίου, είναι οί λογαριασμοί που δείχνουν, κατά προσέγγισιν δύο δευτερολέπτων, τή διάρκεια του ύπνου που προξενούν οί διάφοροι δόσεις του φαρμάκου. Έννόητεις;

— Ναι, έφθόρισε σκεπτική ή Κο-

λέττα. Ωστε... αν πιη κανείς ένα ποτηράκι απ' αυτό τό γιατρικό, ξέρεις πόση ώρα θά κοιμηθί;

— Ακριβέστατα! άρκεί να μετρήσω τή χωρητικότητα του ποτηριού.

— Μ' αυτό είναι καταπληκτικό! έφώναξε με θαυμασμό ή μικρούλα. Και τό βρήκες μόνος σου; Μπράβο, αδελφούλη!

Ο 'Αγκλάς επικρογέλασε και είπε:

— Έννοείται! αν ή κακοτυχία δεν μ'ανάγκαζε να διακόψω τής σπουδές μου, θά έκανα γρήγορα μεγάλο ένομα ες τήν επιστήμη. Τώρα, είμαι άναγκασμένος να γυρίσω και να μαζεύω 'Αγγελίες.

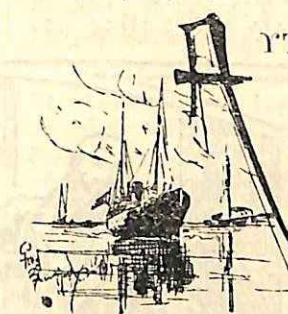
Ας είναι... δεν θά μείνω έτσι πάντα!...

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΥΓΕΣ της ήμέρας, ε'τας 'Αθήνας, φανερώθηκε μιὰ μεγάλη κλοπή. Ένας υπάλληλος της 'Εθνικής Τραπέζης συνεννοήθηκε με ένα νέο και τού έδινε να εί-

σπρόττη εντάλματα, που τὰ ετοίμαζε και τὰ πλαστογραφούσε ο ίδιος. Μ' αυτόν τόν τρόπο έκλεψαν και μοιράσθηκαν οί δύο τους καμιά εξηνταριά χιλιάδες και, αν ή κλοπή δεν φανερώνονταν τόσο γρήγορα, είχαν σκοπό να βάλουν ες τό χέρι ένα-δυό εκατομμύρια. Τό περίεργο και τό συγκινητικό, αν θέλετε, 'ς αυτή τή βρωμοδουλειά, είναι ότι ο νέος, ο συνένοχος του τραπεζιτικού υπαλλήλου, είναι ένας δυστυχισμένος φοιητής, που έσκόπευε να πάρη τὰ χρήματα και να πάη 'ς ένα σανατόριο της Έλβετίας, για να... πεθάνη. Ο πτωχός ήθελε να περάση ευτυχισμένος της τελευταίας τουλάχιστον ήμέρας της ζωής του...

Αλλά εκτός απ' αυτή τή λεπτομέρεια, ή ιστορία του δεν σ'ε θυμίζει τόν Εύτύχο 'Αγκλάς; Έτσι κι' αυτός κατάρωσε να βάλη στο χέρι, από μιὰ Τράπεζα του Παρισιού, ένα εκατομμύριο. Η διαφορά είναι, ότι ο 'Αγκλάς, καθώς θά ιδίτε άμα προχωρήση λιγάκι ο «Μικρός Ερρίκος Δαλλινύς», έκαμε τή δουλειά του καλλίτερα, τεχνικώτερα και ότι ο ταμίας της Τραπέζης, ο δυστυχισμένος εκείνος Σωμό, δεν ήταν συνένοχος του νέου, αλλά θυμά του. Κι' άλλη ακόμη διαφορά: τή μεγάλη και τή γρήγορη περιουσία ο 'Αγκλάς, που ήταν πολύ καλά ες τήν υγεία του, την ήθελε όχι για να πεθάνη, αλλά για να

ζήση ευχαριστημένος. Γι' αυτό σκέετηκε κι' απεφάσισε να πλουτίση μ' ένα έγκλημα, με μιὰ κλοπή, άλλο ζήτημα, αν έλογάριαζε χωρίς τόν ξενοδόχο, που 'ς αυτή τήν περίστασι είναι ο μικρός Ερρίκος. Καθώς θά ιδίτε άργότερα, αυτός ξεσκαπάζει τόν 'Αγκλάς και τόν αναγκάζει να τιμωρηθί μονάχος του με τόν τρόπο που άξιζε τό φοβερό του έγκλημα. Γιατί ο άθλιος δεν εκλεψε μόνο τὰ χρήματα της Τραπέζης, αλλά είχε πάρη και στο λαίμο του τόν περιγώ ταμιά με όλη του την οικογένεια.

Τέτοια, βλέπετε, γίνονται ες τόν κόσμο συχνά. Ακόμη κι' έδω, όπου ή εγκληματικότητα δεν είναι τόσο προωδευμένη, όσο ες τής μεγαλοπόλεως της Εύρώπης, έχουμε κρούσματα σαν τό προχθεσινό της 'Εθνικής Τραπέζης. Και αν τὰ περιγράφουν και σ'ας τὰ μαθαίνουν παιδαγωγικοί μυθιστοριογράφοι σαν τόν Ιούλιο Σανσέλ, δεν τό κάνουν βέβαια μόνο για να σ'ας διασκεδάσουν, αλλά προπόντων για να σ'ας δείχνουν τὰ κακά, τὰ φοβερά έπακλούθα που έγες, τό έγκλημα για τόν έγκλημα. Όπου θά πεθάνη γρήγορως νέος της πραγματικότητας, που όνειρεύθηκε να περάση της τελευταίας του ήμέρας ες τό Δαδός, με όλες της άναπαύσεις, που θά μπορούσαν και να παρατείνουν τή ζωή του, θά κλεισθί σε μιὰ φυλακή, όπου θά πεθάνη γρηγορώτερα. Τό ίδιο κι' ο 'Αγκλάς του μυθιστορήματος. Κυνηγούσε μιὰ ευτυχισμένη ζωή, όλο διασκεδάσι και απόλαυσι, χωρίς έργασία, και βρήκε τόν οίκτροτερο θάνατο!

Τέτοιος είναι ο νόμος της ζωής. Όσοι έχουν κάποιαν ευφύια ή επιτηδειότητα, δεν μπορούν να τή μεταχειρίζονται για τό κακό, για τό έγκλημα, για τήν κλοπή. Αν είναι ευτυχείς, θά δυστυχίσουν. Αν είναι δυστυχείς, θά γίνουν περισσότεροι. Δεν υπάρχει παράδειγμα κλέπτου καταχραστού, άπατεώνας, που να έπλούτησε και να έζησε ήσυχος. Όλοι αυτοί φανερώνονται ες τό τέλος και δυστυχούν. Όση κι' αν είναι ή ευφύια των, κάνουν τή μεγαλύτερη κουταμάρα του κόσμου που δεν τή μεταχειρίζονται πάντα με τιμίστηα. Μόνον ο τίμιος ζή ευτυχίς, και όταν είναι κανείς έξυπνος, έχει τόσα τίμια μέσα για να πλουτίση! Αυτό διδάσκει ή πεύρα της ζωής, και αυτό διδάσκονται τὰ παιδιά από τὰ παιδαγωγικά μυθιστορήματα, που αντικαθιστούν τήν πεύρα. Πολλά απ' αυτά, όπως ο «Μικρός Ερρίκος Δαλλινύς», είναι διασκεδαστικές ιστορίες τεχνικών έγκλημάτων και άκόμη πιδ τεχνικών άνακαλύψεων. Αλλά όπως περιγράφεται ή άρετή, για να τήν αγαπά κανείς και να τήν μιμνται, έτσι περιγράφεται και ή κακία, για να τήν αποστρέφεται και να τήν αποφεύγη.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Εἶνε ἀλήθεια; ἐπαναλαμβάνει, κρατῶν τὸ ἰδρωμένον μέτωπόν του. Θέ μου! Μαζεύει πάλιν τὰ σκόρπια χαρτιά, καὶ ἐνα-ἐνα τὰ διαβάζει ὅλα...

Ἡ ἀνάγνωσις αὐτῇ τὸν ἀπορορᾶ τὸσον, ὥστε δὲν ἔχει πλέον ἀντίληψιν οὔτε τοῦ τόπου, οὔτε τοῦ χρόνου. Λησμονεῖ, ὅτι εὐρίσκεται μέσα εἰς ἓν ἀμάξι, τὸ ὁποῖον τὸν πηγαίνει εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον. Δὲν ἐννοεῖ καὶ ἀπὸ πόσῃ ὥρᾳ τρέχει τὸ ἀμάξι αὐτό. «Κι' αἰσθάνεται τὴν μεγαλητέραν ἐκπληξίν, ὅταν ὁ ἀμαξιλάτης τὸ σταματᾷ καὶ μίᾳ βραχνῇ φωνῇ τὸν εἰδοποιεῖ:

— Ὁ κύριος μαρκήσιος ἐφθάσε!

— Πῶς; κάμνει ἀναπηδῶν ὁ κ. Δερινύ. Ἐφθάσα;... Μὰ ποῦ εἶμαι λοιπόν;

— Εἰς τοῦ Σίμωνος τοῦ Σκυλοκε-

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κύριος Χόλκερ καὶ ἡ κόρη του, ποῦ γνωρίζουν τὸ μυστικόν, περιμένουν ἀνυπομένως τὴν ἐπιστροφήν τοῦ μαρκησίου.

Ἐβράδυσσε, καὶ ὁ Ἀμερικανός, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νάνησυχῇ σοβαρῶς, ἐτοιμάζεται νὰ μεταβῇ εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἀπέγεινεν ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ δικηγόρος Ροβέρτος Σαρπαντιέ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ποῦ φορεῖ τὸ ἐπανωρόν του, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Βασιλικοῦ Ξενοδοχείου, τὸν πλησιάζει ἓνας ἐφημεριδοπώλης καὶ τῷ ἐγχειρίζει ἓνα γραμματάκι κλειστόν. Καὶ ἐνῶ ὁ κομιστὴς φεύγει χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ὁ κ. Χόλκερ τὸ ἀποσφραγίζει καὶ ἀναγινώσκει:

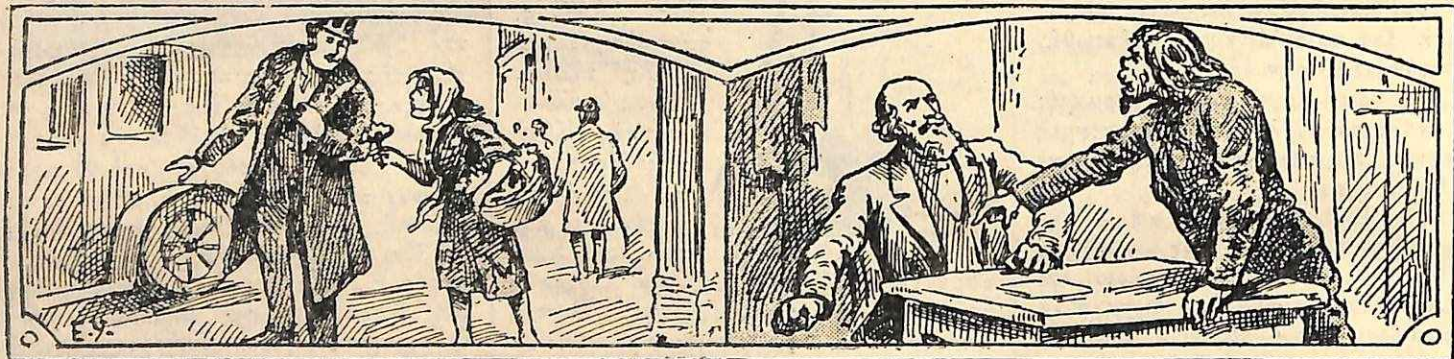
«Διὰ τὸ συμφέρον σας, διὰ τὸ συμφέρον τῆς κόρης σας, μὴ μείνετε οὔτε ἡμέραν περισσώτερον εἰς τὸ Λονδίνον!»

— «Ὅχι δά! ψιθυρίζει ὁ Ἀμερικανός. Κ' ἐκατὸν ἡμέρας ἐν ἀνάγκῃ θὰ μείνω! Τὴν στιγμήν ποῦ ὁ φίλος μου

τοῦ κ. Δερινύ ἔχει, ξεύρατε, τὴν ιδέαν, ὅτι ὁ νέος ποῦ καταδικάσθη εἰς πενταετὴ κατανάγκαστικὰ ἔργα, δὲν εἶνε ὁ κλέπτης «Ρ» ἀλλὰ ὁ ντέτεκτις Μωρίς Ζιλάρ. — Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ὁ Ἀμερικανός, προσποιούμενος μεγάλην ἐκπληξίν, μὰ γιατί θὰ ἐπιγίνανιν εἰς Ντρουίλ, φεύγοντες ἀπὸ ἐδῶ;

— Γὰ νὰ πάρουν ἓνα κομμάτι ἀπὸ κάποιοι ἐπιστολὴν, ποῦ ἔγραψεν ὁ κατὰδικος, ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν σύλληψίν του, εἰς τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Ντρουίλ. Ὁ φίλος τοῦ Μαρκησίου θὰ παραβάλῃ τὸ γράψιμον αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς μετὰ τὸ γράψιμον τοῦ Ζιλάρ, διὰ βεβαιωθῇ πλέον, ὅτι ὁ συλληφθεὶς ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν ἦτο ὁ ντέτεκτις.

Τὰς πληροφορίας αὐτάς ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς ἔδωκε τὸσῶ μᾶλλον προθυμῶς, καθ' ὅσον ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ ἐπισκέπτης τοῦ ἦτο ὁ ζάπλουτος Ἀμερικανός, ἡ εἰκὼν τοῦ ὁποῖου εἶχε δημοσιευθῇ εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας. Ὁ κ. Χόλκερ τὸν εὐχαρίστησε θερμῶς, τὸν ἀπε-

φάλου! ἀπαντᾷ ἓνας ἄνθρωπος μὲ κασκέττον, ποῦ εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα τοῦ αυτοκινήτου του. Μπράβο, Ροβέρτε! ἐξακολουθεῖ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν σωφῆρ. Καλὰ τὰ κατάφερες! Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐσέ.

Ὁ μαρκήσιος τρίβει τὰ μάτια του, νομίζων ὅτι ὀνειρεύεται.

Τὸ αυτοκίνητον εἶχε σταθῇ εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς μικροῦ δάσους, πλησίον ταπεινοῦ οἰκίσκου, ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ ὁποῖου τρεῖς ἄνθρωποι μὲ ἀπαίσια μοῦτρα, τοὺς κυττάζουν προσεκτικῶς.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἐρωτᾷ μὲ ἀγωνίαν ὁ μαρκήσιος: τί μὲ θέλετε; δὲν σὰς γνωρίζω.

— Σὰς γνωρίζω ὅμως ἐγώ, κύριε μαρκήσιε Δερινύ, ἀποκρίνεται ὁ Σίμων. Καὶ ὁ Θωμᾶς σὰς γνωρίζει ἀκόμη καλύτερα. Ἀλήθεια, Θωμᾶ, δὲν γνωρίζεις τὸν κύριον;

— Βεβαίωτα! ἀποκρίνεται γελῶν ὁ γέροντα μεταμορφωτής. Καὶ τὸν κύριον γνωρίζω, καὶ τὸ πόσο ἀξίζει ἐπίσης.

Πᾶσα ἀντίστασις εἶνε ματαία. Ὁ μαρκήσιος Δερινύ εἶνε αἰχμάλωτος τοῦ Σκυλοκεφάλου.

Δερινύ καὶ ὁ καλὸς ἐκείνος Μωρίς Ζιλάρ εἰμπορεῖ νὰ μὲ χρειάζωνται, δὲν θὰ τοὺς ἐγκαταλείψω βέβαια».

— Φωνάζει μου ἓν ἀμάξι! διατάσσει τὸν θυρῶν τοῦ ξενοδοχείου. Γρήγορα!

Ὁ Ἀμερικανός δίδει τὴν διευθύνσιν εἰς τὸν ἀμαξιτῶν, ἀναβαίνει εἰς τὸ ἀμάξι καὶ, ξεδιπλώνων τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον εἶχε ζαρώσῃ ἀπὸ τὸν θυρῶν του, προσπαθεῖ νὰ μαντεύσῃ ποῖος εἰμπορεῖ νὰ τῷ ἔστειλιν ἐκεῖνον τὸ γράμμα.

«Κάποιος ἀστεῖος ἴσως, σκέπτεται, ὑψῶν τοὺς ὤμους» εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀγαποῦν κατὰ τέτοιες σαχλὲς φάρσες. Δὲν θὰ δώσω σημασία.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, ἐρωτᾷ τὸν διευθυντὴν τῆς φυλακῆς, τὸν ὁποῖον ἐξήγησε μόλις κατέβη ἀπὸ τ' ἀμάξι, ἂν ὁ κύριος Μαρκήσιος Δερινύ κ' ἓνας φίλος του ποῦ τὸν συνώδευε, ἐτελειώσαν τὴν ἐπίσκεψιν ποῦ θὰ ἔκαναν σήμερα εἰς τὸν κατάδικον «Ρ»;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ διευθυντὴς ἐφυγὼν πρὸ πολλῶν ὥρων, ἀρῶν εἶδαν τὸν κατάδικον. Νομίζω, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶν ἀπὸ ἐδῶ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Ντρουίλ. Ὁ φίλος

χαϊρέτησε καὶ ἔτρεξε, μὲ δευτερον αὐτοκίνητον, εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Ντρουίλ.

Καὶ ἐδῶ ἐπίσης τὸν ἐπληροφόρησαν ἀμέσως, ὅτι ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Ροβέρτος Σαρπαντιέ εἶδαν μιὰ στιγμήν τὸν κ. Ἀστυνόμον καὶ ἀνεχώρησαν πρὸ πολλῶν ὥρων, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοῦ εἴπουν ποῦ θὰ ἐπιγίνανιν.

Ὁ κ. Χόλκερ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ποῦ ἤτοιμάζετο νάνησυχῇ πάλιν εἰς τὸ ἀμάξι, τὸν ἐπλησίασε μιὰ μικρὰ ἀνθρώπις καὶ, ταίνοῦσα ἓνα μπουκετάκι ἀπὸ μενεξέδες, ὑψώθη εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν τῆς καὶ τῷ ἐψιθύρισε γαλλιστί:

«— Φυλαχθῆτε!»

Δυστυχῶς ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ ἄγνοεῖ τὴν γλῶσσάν τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ καὶ ἡ λέξις αὐτὴ δὲν τὸν λέγει τίποτε. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μικρὰ τοῦ τὴν ξαναλέγει δύο τρεῖς φορές, τὴν ἐπαναλαμβάνει μαζί τῆς μηχανικῶς καὶ ὁ Ἀμερικανός. Ἐκείνη τότε, νομίσασα ὅτι ὁ κύριος τὴν ἐνόησε, τρέπεται εἰς φυγὴν κ' ἐξαφανίζεται, πρὶν συνέλθῃ ὁ κ. Χόλκερ ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΩΜΙΚΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 42).

Χορτασθεῖς τέλος κρέατος καὶ αἵματος, ὁ λέων ἀποχωρεῖ ἐντὸς τοῦ σκότους, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον μέλλει ἡ αὐγὴ νὰ διαλύσῃ. Ἄν ὅμως οἱ ἡχηροὶ θρυλητοὶ παρημποδίσαν τοὺς ὀχληροὺς ὁμοῖους του νὰ πλησιάσουν, αἱ ἐτέροι ἐξήγειραν τὴν προσοχὴν ἐτέρων, μικροτέρων, τῶν θωῶν (σακαλιῶν), οἱ ὁποῖοι ἐκ τῆς φωνῆς ἐπληροφόρησαν, ὅτι γεῦμα θαυμάσιον ὑφίσταται εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ πυκνοῦ θαμνώδους. Οἱ θῶες προσέρχονται, ἀλλὰ βραδέως, ἐπηρεαζόμενοι ὑπὸ τῆς πείνης ἀλλὰ καὶ τοῦ φόβου. Ἐπὶ τέλους ἐξέρχονται τῶν ὁμίλων, ἐξάγουν τὰς ὀφείας κεφαλὰς τῶν μὲ τὰ μεγάλα ὠτα τὰ εὐρώως τεταμένα, καὶ προχωροῦν δειλῶς, μὲ δῆμα σταθερόν, ὡς ζῶα νοήμονα, τὰ ὁποῖα ἐμαθον νὰ ὑποπεύονται τὴν γειτονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίᾳ τοῦ λευκοῦ.

Ἐνῶς ἀπὸ αὐτοῦ, ὁ μᾶλλον ἴσως πεινῶν, πλησιάζει διαγράφων κύκλους, μὲ τὸ οὐς προσεκτικῶς τεταμένον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ρύγχος ἐστραμμένον πρὸς τὸ προκλητικὸν ἔδωμά, τὸ ὁποῖον ῥοᾷ σχεδὸν ἀπὸ μακρὰν μετὰ λαίμαργίας, τὴν ὁποῖαν ὁ φόβος καὶ ἡ ὑποψία καθιστοῦν κωμικὴν.

Τέλος ἡ ἀπόστασις ἐσμικρύνθη τὸσον, ὥστε νὰ ἐγγίσῃ τὸ λείψανον διὰ τοῦ ρύγχους. Ἡ λαίμαργία ὑπερνικᾷ τὸν φόβον. Τότε τὰ γεγονότα διαδέχονται ἀλλήλα. Ἦχος βαρὺς κινουμένων μεγάλων πετρώων ἀκούεται, καὶ πρὸ τοῦ θνησιμαῖου κατέρχονται δύο μέγιστοι μαχαμποὶ (πιλὸν θῆες), πελαργοὶ φαλακροὶ. Μεγαλειώδεις καὶ ὑπερήφανοι, φαίνονται ὥστε ἐντρεπόμενοι μὴπως τρίτοι τινὲς τοὺς συλλάβουν ἐπ' αὐτοσώφῳ τρώγοντας τὸσον ἀποτρόπαια ὑπόλοιπα.

Ὅποια ταπεινότης τῆς σεβασμιότητος τῶν, ἂν ἐρωρῶντο τρώγοντες βρωμαστάς! Στρέφονται περὶ τὸ θνησιμαῖον, βραδέως καὶ μὲ δῆματα μεγάλα, ἐπειτα τὸ πλησιάζουν καὶ τὸ κεντοῦν διὰ τοῦ ράμφους, εὐρίσκοντες δὲ αὐτὸ τῆς ἀρεσκείας τῶν, τρώγουν καὶ ἀφίνουν κατὰ μέρος πᾶσαν τὴν προηγουμένην ἐπιδειχθεῖσαν μεγαλοπρέπειαν καὶ δῆθεν ἀπέχθαι. Μᾶλλον αἰσθάνονται τώρα ὡς μὴ δυνατόν νὰ καταπίνον διπλὰ τερμάχια. Οἱ ἐντροπαλοὶ καὶ οἱ οἰηματῖαι εἶνε πάντοτε τοιοῦτοι. Μόλις ὅμως ἤνοιξεν ἡ ὄρεξις τῶν, καὶ ἰδοὺ ἓνας γύψ μὲ φαλακρὰν τὴν κεφαλὴν, προσέρχεται καὶ, καταπίπτων μετὰ ἐκείνων τῶν δύο, ἀναβαίνει καὶ κάθεται εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πλαγίως κειμένου σκελετώδους λειψάνου. Θὰ ὑποθέσεται βεβαίως, ὅτι θὰ συναρθῇ μάχῃ αἵματηρά. Τίποτε! Οἱ πελαργοί, διὰ πηδύ-

ματος κωμικοῦ ἐπισθοχώρησαν, μὴ ἀναμείναντες καὶ τὴν ἐπιθέσιν τοῦ νεώτερου προσελθόντος. Διὰ τοῦ ράμφους αὐτῶν τοῦ ἱσχυροῦ, οἱ πελαργοὶ θὰ ὑπερίσσουν ἴσως τοῦ ὀχληροῦ. Ἀλλὰ οἱ μανιώδεις οὗτοι ὀπαδοὶ τῆς εἰρήνης δὲν ἔχουν οὐδὲ σταγόναν αἵματος φιλομάχους εἰς τὰς γλέσσας τῶν. Ἐπὶ στιγμὴν, μὲ τὰ πτερὰ ἀνοιγμένα, προσπυοῦνται διὰ τοῦ μακροῦ γελιοῦ ράμφους τῶν, τᾶσιν πρὸς ἐπιθέσιν, ἐκδύλινον πολεμικὴν, ἀλλ' αὐτὴ οὐδὲλως ταράσσει τὸν γύψα, ὅστις ἐξακολουθεῖ τρώγων. Οὗτος γνωρίζει καλῶς τοὺς ἀντιπάλους τούτους καὶ τὰς κωμικὰς τῶν ψευδεπιθέσεις, διότι πολλὰς ἔτρεψε ὁμοῖους αὐτῶν εἰς φυγὴν δι' ἀπλῆς ἀπειλῆς.

Πράγματι, μόνον διὰ νὰ σώσουν τὰ προσχήματα, οἱ δύο φαλακροὶ πελαργοὶ μένουσιν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητοι, στηριζόμενοι εἰς τοὺς μακροὺς αὐτῶν πόδας, εἰς ἀπόστασιν δωματίων τινῶν ἀπὸ τοῦ λειψάνου, τὸ ὁποῖον ἐνῶ μετὰ βλεμματικῶς λαίμαργον παρατηροῦν, προσποιοῦνται ὅτι τηροῦν πλήρη ἀπάθειαν. Μετὰ ταῦτα ἄκαμπτοι ὡς στρατιῶται γερμανοὶ μὲ δῆμα παρελάσεως, κάμνουν μεταβολὴν, προχωροῦν μὲ μικρὰ δῆματα καὶ θάσαντες τέλος ἐπισθεν ἐνὸς ὁμίλου, ἵπτανται βαρύνοντες πρὸς τ' ἄνω, διευθυνόμενοι εἰς χώρους μᾶλλον εὐνοϊκούς.

Δεύτερος γύψ, τρίτος γύψ, ὀλέκλῃρος ἀγέλη ἐπιπίπτει βαθυμῶν ἐπὶ τῶν λειψάνων. Βεβαίως, οἱ ἐπερχόμενοι δὲν γίνονται εὐαρέστως δεκτοὶ ὑπὸ τῶν προηγμένων, συχνότατα μάχαι συνάπτονται, τὰ ράμφη συγκρούονται, ἀλλὰ ταχέως καὶ ἀνευ πολλῆς δυσχερείας συνεπειῶν. Ὅλοι σπεύδουν νὰ χορτάσουν καὶ δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ δαπανοῦν εἰς μικρὰς ἐριδας. Καὶ πάντοτε καθήμενος εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ σκελετοῦ τῶν πλευρῶν, ὁ πρῶτος γύψ μὲ τὴν φαλακρὰν κεφαλὴν, φαίνεται, καίτοι συμμετέχων λαίμαργος τοῦ γεύματος, ὡς προσδεσύνων τῶν συνδεσύνων αὐτοῦ.

Ἀλλὰ κ' ἐδῶ, ὅπως καὶ παντοῦ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπικρατῇ διαρκὲς δικτατορία! Καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν γυψῶν μετ' ὀλίγον ἐκθρονίζεται ὑπὸ μεγάλου κόρακος, ἔχοντος λευκὸν περιλαίμιον, ὅστις διὰ τοῦ ἀπειλητικοῦ ράμφους του, τὸν τρέπει εἰς φυγὴν. Οἱ νικηταὶ τῶν φαλακρῶν πελαργῶν αἰσθάνονται τώρα καὶ οὗτοι τὴν ταπεινότην τῆς ἡττῆς, ἂν καὶ εἶνε εἰκοσιν ἐναντίον ἑνός, ἂν καὶ ὁ νέος κατακτητὴς, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἀνάστημα αὐτῶν, εἶνε λίαν μικρός. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν σημαίνει, διότι εἶνε θαρραλέος μαχητὴς ὁ κόραξ, καὶ τὰ ζῶα τῶν δασῶν γνωρίζουν τὴν ἐκπαιδευτικὴν αὐτῶν.

Οἱ γύψες, ἐπισθοχωροῦντες καὶ τιθέμενοι μετὰ σεβασμοῦ περὶ τῶν ἀμόρφων πλέον ὑπολειμμάτων, τῶν ὁποῖων αἱ

πλευραὶ καὶ οἱ σπόνδυλοι, κατατμηθέντες καὶ καχορισθέντες ὑπὸ τῶν σιαγόνων καὶ μετὰ τῆς ὀρέξεως, φαίνονται πλέον λευκοὶ καὶ γυμνοί. Ἰστανται ἀποσπασμένοι ν' ἀναμείνουν μέχρις οὗ ὁ νέος ἐπιδρομεὺς χορτασθεῖς, τοὺς ἀπαλλάξῃ τῆς παρουσίας του, μεταβαίνων ἄλλοῦ. Ἀλλ' ἡ ἀριεὶς καὶ ἄλλων κοράκων, καλοῦσά τε ἐριστικὴν τὴν αἰφνιδίαν ταύτην κατάληψιν, ἀναγκάζει τοὺς γύψας ν' ἀπομακρυνθοῦν, βαρεῖς ἐκ τῆς πολυφαγίας διὰ γυαλίνοντες δῆματα καὶ μετὰ τοῦτο ν' ἀνυψωθοῦν ἱπτάμενοι πρὸς τὸν ἀέρα.

Μετὰ τοὺς κόρακες, αἱ ὑαίνας ἐπερχόμεναι μεταφέρουν καὶ διασκορπίζουν τῆς δεκαεῖς τὰ μέγιστα ὀστέα, τὰ ὅποια αἱ σιαγόνες αὐτῶν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταθροῦν. Ἐκ δὲ τῶν τελευταίων τούτων λειψάνων, τῶν θεωρουμένων γυμνῶν, ἔχ' ἔκτος αἱ ἐξοχαλὲς κατορθώσονται ν' ἀνεύρουν ἀκόμη τροφήν, ἀλλὰ καὶ μύρμηκες καὶ νεκροφόροι (ἐντομα) νὰ χορτασθοῦν τελείως. Οὕτως ἡ ζωὴ παρέρχεται, ὡς διαρκὴς ἀγὼν μετὰ τῶν τρωγόντων καὶ τρωγόμενων. (Κατὰ τὸν Forbin) Ν. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ'.]

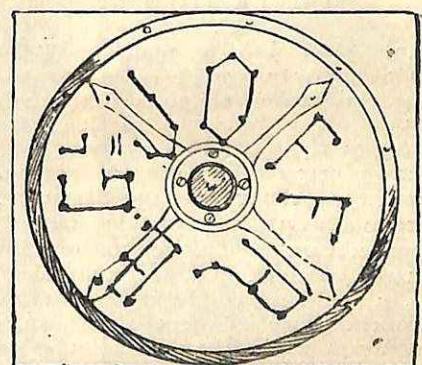
α') Παιγνιον

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Εὐδώνου

		ΔΑΥ		
	ΘΗ	ΤΗ	ΘΗ	
ΒΑΙ	ΠΙ	Λ	ΑΡ	ΝΑΙ
	ΓΟΣ	Ε	ΡΟΣ	
		ΣΠΑΡ		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ἐνόμενα πέντε πύλων συγχρόνων, ἀλλὰ γνωστών καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Πύσεις τοῦ 4ου φύλλου

α') Συνδεσμένων τῶν στιγμάτων διὰ γραμμῶν, ἀναγινώσκεται: Gl (general) Joffre. — Ἐλασσιν. Φλωρίνα, Φιλιππίδας, Κοζάνη. — γ') Après une bonne recolte, on peut braver la famine. 2. La page du livre est grande. 3. L' eau de la source est limpide.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΤΙ ΝΑ ΕΙΝΕΙ...
— Είπε όμως; και κάτι άλλο, που διαφέρει και από την κολακείαν και από την; χαϊρεκαλίαν, αλλά που βλέπεται και πληγώνει όσον και τα δυο μαζί.
— Δηλαδή;
— Άκουσε. Ήμουν μαθήτρια. Δεν θυμούνται τί συνέβη στο σχολείον μας, που έδωσαν άφορμή στη Νίτσα, μια συμπαθή- τριά μας, να γράφει ένα ποίημα. Περιο- ρίσθη να το δείξω μόνον εις την πλέον εμπίστον φίλην της, συστήσασα συγχρόνως; εχεμύθειαν. Άλλ' αυτή, ίσως από υπερ-βολικόν θαυμασμόν και υπερηφάνειαν δια- τας προόδους της φίλης της, ανεκόνωσε το πράγμα, πάντοτε υπό εχεμύθειαν, εις όλως μας. Και μετ' ολίγον έκταφραμε την Νίτσα νάκαυνώση εις έτήριον όλης της τάξεως το έργον της. Ήκουσε τότε τόσους επαίνους; εδέχθη συγχαρητήρια τόσον θερμά και ειλικρινή, ώστε επί τέ-λους έπίστευσε και αυτή πως «κάτι έκμαζε». Διά τουτο όταν ή Δευθύντρια, μέχρι της όποιας έφθασεν ή φήμη του ποιήματος, έξήτησε να το αναγνώση και αυτή, να ή- μιν κατακόκκινη σάν παπαρούνα της έ- ταινε το χροάτι, πεπεισμένη όμως ότι δια- ακούγη νέους επαίνους, έτόλμησε να την έρωτήσει: «Πώς το βεβαιώτε;» Παραδό- ξως όμως έλαβε την απάντησιν: «Όλίγον τι σαφές».
Έκπληκτη τότε κι έντροπισμένη έ- κύτταζε τας φίλας της, και τας είδε να γελούν χαϊρεκάκως σχολιάζουσαι το «σα- φές» και τότε το βλέμμα της μετεβλήθη εις βλέμμα φρίκης και απογοητισμού. Αέξ όμως να είχαν πράγματι τόσον χαϊρέ- κακην ψυχήν αι φίλαι της Νίτσας και μό-νον ευτελής κολακεία να υπηγόρευε τούς επαίνους που της έκαμιν προηγούμενως;
— Ξέρω κ' εγώ; απήντησα.
Ελληνική Αγλή

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ
Α'.
"Όλοι γύρω από το τραπέζι. Ψηλά φεγγαβολούν αναμμένα τα φώτα της αί-θουσας, και επάνω εις το καταπόσεινον κάλυμμα του, το γλύκισμα, το ζυμωμένο από το χέρι της μητέρας, λαμβάνει όλος τας αποχρώσεις των άφρων που πέπτουν κάθετα επάνω του τα μαγικά βλέμματα, προσπαθόντα με τας αχμάς των να φθάσουν και να ξερούξουν το στίλβον κυρμένον νόμισμα. Δίπλα ανοικμένο το πιάνο, με τα αστραπτόντα κρηοπήγνια του, με ανοικτά τα φύλλα της μουσικής, γύρω τα παράθυρα κλειστά, καταπεπταμένα τα βαρεία παραπετάσματα σάν μεγάλα πτερά, και επάνω το μεγάλο ρολόγι με τούς δακτυλοδεικτούντας δείκτας του, συνθέτουν τον δόντα χρόνον ακαταπαύστως. "Όλοι γύρω από το τραπέζι, διά να στείλωμεν προς τον μελλοθάνατον του κελαρύζοντος γέλωτος τον αποχαριετισμόν, τους χαρω-πούς θρήνους των άσμάτων, το τελευταίον φίλημα επί του αστραπτόντος κίλικος του άφροδούς ποτού: Είπε εδώ ο παππούς

με τον στέφανον των λευκών μαλλιών του, με το βαθύ βλέμμα το θαμβωμένο και ήμικλειστον από το πολύ φως, που προσ-παθεί ν' άνερευνηση τον δρόμον του, από τον οδρανόν του οποίον έν άστρον ακόμη βυθίζεται, έν άστρον από τα όλίγα που μένουν διά να φωτίσουν τόσην άπώτασιν. εις όσην μόνον διακρίνεται ο σταυρός.— Είπε εδώ μαζί μας ο άρχηγός του μικρού μας κράτους; ο πλοίαρχος του μικρού μας πλοίου, του ηλεκτροφωτιστού άπόψε και σημαυστολισμένου, άφηκε τον κοιτών-σκον του και κατήλθε κοντά μας να λάβη τα τιμαλφά όδρα του σεβσμού και της στοργής.— Είπε εδώ ή μητέρα, ειπε επάνω μας άλωμένοι αι θερμαί της πτε-ρυγες, επάνω από την φωλεάν μας, και έπελαύνει τραγυρό ο άνεμος ορμητικός και μέσα βασιλεύει άτάραχος ή άτμόσφαιρα της γαλήνης και γύρω της οι μικροί της νεοσσοί, που έν έσβυναν οι λαμπτήρες; και έβυθίζεται ή αΐθουσα εις το σκότος, θα την ερώτιζεν ή άγνή, ή άθφα άνταύ-γεια των μετιών των, και άν τα ευώδη χειμερινά άνθη, που αναπνέουν την αΐγ-λην της γαλακτώδους μικροτραγυγής, άπο-φυλλισθούν και ριφθούν εις τον άνεμον, θα αναβλύση κύμα άρώματος από την φυγήν των. Τα μαλλάκια των σκορπούν εις τούς όμους των σάν χρυσά νομίσματα αναοίθιμια, και νομίζει κανείς, καθώς κάθονται κοντά με τον Παππού, ότι αι άκτινές των θέλουν ν' αναλύσουν την πυκνήν χιόνα της κόμης του. "Όλοι εΐμεθα εδώ σφιγμένοι, και κοντά μας ή λευκή μας χρυσάλλα, που τώρα σκορπίζει το μέλι της χαλός δόγρυρά της, και αΐθρον θ' άνοίξη τα πτερά της να μας φύγη, όλοι εδώ, αναμένοντες να κυτπήση ή νεκρώ-σιμος καμπάνα του παλαιού χρόνου, που σβύνει ήσυχα και άθόρυβα εις το σκότος, με τας νεκρικές λαμπάδας της παλλομέ-νης άστροφεγγιάς και με τας μελανάς ταινίας των σκορπισμένων νεφών...
Τέλλος Άγρας

ΛΥΣΙΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ
"Ο Άδελβέρτος Στίφερ, διδάσκαλος του περιήρμου πρίγκιπος Μέντερινχ (του επί 40 έτη πρωθυπουργού της Αυστρίας) έδωσε μίαν ήμέραν εις τον μικρόν μαθη-τήν του, ενόπιον της μητέρας του, να λύση το έξης πρόβλημα:
«Πόσα άργυρά κουντάλια των 12 καρα-τίων εΐμπορούν να κατασκευασθούν από έξ δωδεκάδας κουντλιών των 13 καρα-τίων, όταν έκείνα ενέ βαρύτερα κατά μι-σην ούγγιαν από αυτά;»
"Ο νεαρός πρίγκιπν ελογάριαζε κ' ελο-γάριζεν, αλλά που να λύση τέτοιο πρόβλη-μα! Επυτέλους ή μητέρα του τον έλυπήθη και, παραβαίνουσα, είπε:
— Μά, καλέ μου κύριε Στίφερ, όσάκις συμβαίνει κανένα τέτοιο 'ς έμάς, ο χρυ-σοδός μας στέλλει άπλως τα κουντάλια και τον λογαριασμό, τον όποιον πληρω-νομε, χωρίς να σπάζουμε το κεφάλι μας!
Ανιδεύς

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑΡΝΙ
"Αφ' την όγδη ποταμού άμείμνο ποταμό.
"Εξαφνα λύκος έρχεται Κι' άμέσως το άρσενή:
«Ποιός σούδωσε την άδεια και πώς τολμάς να πάρης άπ' το δικό μου το νερό, χωρίς παρά να δίνης;
— "Οχι, άφέντη λύκο μου" του άπαντά τάρνκι.
"Απ' το δικό σου εγώ ποτέ Δεν ήπια το νεράκι.
— Πέρον, εξακολούθησε ο λύκος, έτολμούδες, (Μόλις προχθές το έμαθα), και με κακοίαιόδες!
— Πέριον δεν είχα γεννηθί...
— Θάταν ο άδελφός σου!
— Μα εγώ δεν έχω ούτε άδελφό...
— "Ε! θάταν ο βοσκός σου!
"Η μήπως τα μαριτόσκυλα, που σάς φυλάν σάν καί Προάμα σπονδαίο, πολύτιμο; (Πού να τούς βρή; το μάτι!)
Μ' αδιά, ο λύκος βλέπωντας πως λέγα δεν τα βγάζει, "Ορμά στο δύστυχο τάρνκι και το κατασπαράζει.
(Μετάφρασις) **Κλέφτικο Βόλι**

ΨΙΧΟΥΛΑ
"Όπως το παραμυθό λερώνει το κάτω-σπρο χιόνι, έτσι και μια φαρμικερή πνοή μπορεί να λευαίνει για πάντα την ευτυ-χία μας.
Πόσο πηό εύκολο φαίνεται να περιγυρά-ψω στερεότυπα τον ήλιο και την σελήνη, τη θάλασσα και τα βουνά, τη μέρα και τη νύχτα, να ψάλλω τούς αιώνιους ύμνους στην άνοιξη και στο φθινόπωρο, παρά να γράψω μιά σκέψη που να μνή την είπε άλ-λος πριν από μένα!
Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ
"Ο Μπαμπάς:—Παλικάιδο! Νά μην προβάδωχης πάλι φέτος...
"Ο μικρός:—Καί δεν χαίρεσαι, μπαμπά, που γλυτώνουμε τα έξοδα του ένδεικτικού και των καινούργων βιβλίων;
"Εστάλη υπό της Ελλάδος του Κωνσταντίνου
**
"Ο Μπέμπης: πριν κοιμηθί:
— Μαμπά, έν ιδώ κακό όνειρο, να με ξυπνήσης!
"Εστάλη υπό της Μεγάλης Ελλάδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
"Αθήναι, 38 όδός Ερυθρίδων
την 4ην Ιανουαρίου-1916
Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Εύχαριστώ έγκαρδίως τάχαπτά μου παιδιά, που μου εγγήθησαν καλή Πρωτοχρονιά με καρ-τες, με γράμματα, με μπυλλέτια, και... με ξεσπαθώματα. Δεν μπορώ να τούς αναφέρω εδώ ένα-ένα και μίαν-μίαν, άλλ' άς δεγθουν όλοι και όλοι τας πλέον θερμάς μου εύχα-ριστίας.
Νά προσέξετε εις την ήμερομηνίαν της ση-μερινής; Άλληλογραφίας. Την γράφω δυό ήμέ-ρας ενωρίτερα του συνήθους, έπειδή, ένκα των έρστων των Φωτών και του Άγίου Γωάννου, αυτό το φύλλον έπρεπε να τυπωθι από την Τρίτην. "Όστε μην άνησυχήσετε όσοι δεν έχετε άπάντησιν σήμερα. Θά έχετε εις το προσεχές.
Προτιμώ, Πυρολαμπίς, τα άπια έπισκε-πήρια. Το όνομα επάνω, και τίποτε άλλο. Αδρά με τα περιστράκια, τα καρδάκια, τα άν-θάκια, δεν είναι πολύ σίκα. Το χαρτί όμως είμ-πορεί να είναι και χρωματιστόν, εΐμπορεί να έχη και χρυσήν κόψιν.
Δεν σ' έχω ξεράσει καθόλου, Μαραθονομάξ; άπεναντίας σ' ένθυμούμαι πολύ συχνά, άφου μάλιστα μου διόξη και άφορμήν. Σου εύχομαι περαστικά και να μη κάμνη; τόσοη κατάρχησιν φούτ-μπόλ. "Ελαβα ό,τι μου έστειλεις; κ' εύχαριστώ.
Βεβαίως, Ναυτάκι των Σπεσιών, ή Α. Β. Υ'. ο πρίγκιπ Παύλος είναι και φέτος συν-δρομητής μου. Άλλά έπαθε; και σ' εκείνο που έπαθαν πολλοί. Την είδησιν της άναγνώσεως Του, δημοσιευμένην εις την Άλληλογραφίαν του Ιου φύλλου (σελίς 11, στ. 6.) δεν την είδαν, διότι ήτο επάνω από τας εικόνας και ένόμι-σαν ότι ή συνέχεια της; Άλληλογραφίας ήτο μό-νον κάτω από αυτές.—"Οχι, το προνόμιον των τόμων δεν ισχύει πλέον.
Κατά την στατιστικήν, που μου στέλλει ο "Ησος της Επαναστάσεως, τα άγρία υπερέ-χουν τα κορίτσια εις την Σ. Σ. Σ. και κατά την Β' εξαμηνίαν του 1915. Άλλά τί τα θέτε αυ-τά! Δεν τρέφιντε πλέον;—Και σύ, Τραγοΐδι της Δευτεριάς. "Ας λήξη ή μάχη...
"Η "Ηρωική Σάμος μου γράφει συγχαρη-τήρια διά τούς παλαιότερους μου συνδρομητάς; "Ενα Χιωτάκι και Βασίλειον τον Βουλγα-

ροκτόνον και προσθέτει: "Είμαι περίεργη να ιδώ αν υπάρχει κ' άλλος παλαιότερος. Άλλά δεν το πιστεύω, εκτός αν κανένας προσέση και τα χρόνια που σ' έπαιρνε ή... μπαμπά του ή ή... μπαμπάς του, όπως έκαμε και το "Ενα Χιωτάκι, προσθέσαν και τα χρόνια της άδελφής του, που ένεγράφη το 1898. "Αμ' ο ευλογημένος δεν ήαχε ακόμη γεννηθί, και προσθέτει από τότε:»
Και το "Ενα Χιωτάκι μου γράφει: "Η καίμενη ή "Ηρωική Σάμος θα είναι άπαρηγό-ρητη με τον θάνατον του σκύλου της. Δεν άμφι-βάλλω, ότι ή κηδεία του θά έγεινε μεγαλοερε-στάτη, εκτός αν τον άρπαζε ή ύπηρέτης και τον έρριψε στο ποτάμι. Δεν θά έρεβη κανένας; υπο-χρεωτικός συνδρομητής να της στείλη άλλον διά ταχυδρομικό δέματος;
"Οραίος έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Κάκια, Μέγας Να-πολέον, Βόρειος Σέλας, "Ηωός Έλληνο-πού'α, Σανθή Πεταλούδα, Ίτιά, Πατριώ-Ναυτοπούλο, Πληρωμένος Ήπειρώτης, και "Αγοριοβιολέττα.—Έστέλεσα τας παραγγελίας των και τούς εύχαριστώ όλους.
ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.
Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα έξής:
"Η Τράτα.—"Οι Γρόλλιοι.—"Επιστολή άνθρον.—Περιστράκια.—"Χαρισμένο στον φίλεμο.—"Το τέλος μις; θασιλείας.—"Στο φεγγάρι.—"Αουλουδάκια.—"Το Νέον Έτος".—"Την έπαθαν.—"Ανέκδοτον Άλεξ. Δουμά.—"Το δειπνον χωρίς άρτον.—"Σ'έναν άδελφό.—Παύδ. Πνεύματα και διάφορα διά τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.
Κριτική της σημερινής Σελίδος:—Τό «Τι να είναι» μου φαίνεται κατώτερον από το προηγούμενον της; Ελληνικής Αγλής. Τα συμπεράσματα δεν γαίνονιν πολύ καλώς. "Η έξιστέρισις όμως του γεγονότος πιστή και χα-ριτωμένη.—Τό «Επιτάφιον» του Τέλλου "Αγρα δεν τελειώνει σήμερα. Επικυλάσσαι; όταν θά δημοσιευθί και το τέλος.—"Αύσις άρι-μητικού προβλήματος, νοστιμώτατον μετ-φρασις δέξαι.—"Ο λύκος και τάρνκι: πολυ-καλά μεταφρασμένον έννοείται, ότι το διώρθωσα εδώ κ' εκεί, έλαφρά μόνον το πρώτον τετρα-στιχον το άλλαξα ολοσδιόλου. Δεν ένθυμούμαι το πρωτότυπον και δεν ξέρω αν ή μετάφρασις είναι και πιστή. Νομίζω όμως, ότι εις το τέλος κάτι λείπει.—Διά τα "Ψιχούλα» τα έπαιρνε.—

Τα Παιδικά Πνεύματα καλούτσικα και, αυτήν την φορά, νομίζω, πρωτότυπα.—Έν γένει: Σελίς από τας μετριοτέραις... του 1916.
ΕΙΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Οδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγνωσται αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φρ 1, Τα έγκρινόμενα ή άναγνωσμένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1916. "Όσα συνοδεύονται από Α ά-νώνυμον εις άγρία, και όσα από Κ εις κορίτσια.]
**Νέα Ψευδώνυμα: Τελευταίος Παλαιο-λόγος, Α. Δόξα των Ψαρών, Α. (ΠΜ.) Α-μασυνθία Άστεμς, Χ. (ΠΜ.) Φιλόλαος, Α. (ΠΝ.) Βασίλεις των Μυροηδόων, Α. (ΕΛ.) Κόρη Ναυτικού, Χ. (ΠΗ.) Σεπεσμένος Αδό-δος, Α. (ΓΠ.) Αποκρίνικο Τριαντάφυλλο, Χ. (ΝΓ.) Ατορμιοσις Πολεμιστής, Α. (ΚΜ) Σκλαβομηνή Πόλι, Α. (ΚΚ.) Νεοάδα του Βοσπόρου, Χ. (ΜΓ.) Νόρα, Χ. (ΑΚ.) Αε-τός, Α. (ΑΤ.) Φουροδής της Πατοίδος, Α. (ΝΗ.) "Ησος της Επαναστάσεως Α. (ΑΦ.) Ζήτω ή Διάπλασις, Α. (ΝΚ.) Αμάραντος Δόξα, Χ. (ΙΒ.) Αφρικανός Δέων, Α. (ΠΚ.).
"Ανανώσεις ψευδώνυμων: "Αστρον Έσπερινόν, Α. Κυματοβόλος Ποσειδών, Α. Λευκή Νυμφαία, Χ. Μπαρουτοκαπισμένη Γαλαδένια, Α.**

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-λάξουν: ο Τέλλεαγρος (0) με "Ησωα του 1913, Βασίλειον τον Βουλγαροκτόνον, Άνθος των Λειμώνων, Άδδαν και με όλους τούς ήρωας, ήρώδας και ρωμαντικούς.—"Ο Νεαρός Ντέ-τεκτιβ (0) με "Ησωα του 1913, Κυματζου-σαν Κωνσταντον, Κερκυραϊκόν Διάβολον, Τύροκον, Κέδριζ.
"Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της Φαληριώτικο Ζιζάνιον (εύχαριστώ δι' όσα γράφεις;) Αφρικανόν Λέοντα (έστειλα;) "Εν-δοξον Γαλλίαν (έστειλα, εύχαριστώ) Αύτοκρά-τειραν του Βυζαντίου (βεβαίως, αι Άσκήσεις; που δημοσιεύω, είναι από τας συλλογάς; που ύ-πεδλήθησαν εις τον Διαγωνισμόν; τέτοιος; θά προ-κηρυχθί πάλιν τον Μάιον; ώστε έξε τον νού σου να λάβης μέρος). Ζήτω ή Διάπλασις (εύχαριστώ διά το ξεσπάθωμα) Έγενικόν Λέοντα (με την έπιμονήν θά νικήσης; αυτήν την άτυρίαν) Κ. Γ. Διαμ. (αι περιστάσεις, πέσου και πρόπερσι, δεν μου επέτρεψαν να κάμω όλους αυτούς τούς διαγωνισμούς; άλλ' έλπίζω φέτος να γίνουν) Στενημαχιωτάκι (έστειλα έγινες καλά;) Νεοά-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

 ΑΓΛΑΪΑ Η. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ (Ευαγγελία Πεταλούδα) έν "Αθήναις Α' Βραβείον 148ου και 150ου Δια-γωνισμ. Λύσεων Πνευμ. Άσκήσεω.	 ΛΟΥΚΑΣ Ν. ΚΩΤΗΣ (Δόξα-σμένη Ελλάς) έν Ίωαννίνους. Α' Βραβείον 148ου Διαγωνισμοΐ Λύσεων Πνευμ. Άσκήσεω.	 ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ (Γυθειότατι) έν Πάτραις Α' Βραβείον 150ου Διαγωνισμοΐ Λύσεων Πνευματικών Άσκήσεω.	 ΑΘΑΝ. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ (Ελλάς του Κωνσταντίνου) έν Κα-λάμαις Α' Βραβ' 148ου Διαγ. Λύ-σεων και Β' 150ου Διαγ. Ξεσπαθ.
---	--	---	---

δαν τοῦ Βοσπόρου (εἶδες ὅτι ἐνερθεῖ γράβε μου) Νόον (χαίρω πολύ) Τρικυμίας (δὲν εἰξέωρο διαπύ τῇ Ποικιλήτισσα τῶν Αἰτῶν δὲν σοῦ ἔστειλεν ἀκόμη «Μ. Μυστικά» ἔσω; θὰ τὸ ἐλθῇ μόνον;) Ἀστρον Ἐσπερινόν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Τροχὸν Κεφαλωνίτην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ὀνειρώδη Ἑλλάδα (ἔστειλα) Τροπαιοῦχον Ἀσκάδα (ναί) Νέον Ἑλληνα (δυστυχῶς, δὲν ἐδοκίμησεν) Ἀντ. Ν. Ἰγγλέσσην (εἶνε συνδρομητὴς καὶ μένει εἰς τὸ Παλλάδιον) Νεαρόν Ντέντζιβ (ἔστειλα) Ἀκτὴν, Ἐθνικὸν Ἰδεώδες κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν Ἀπρ. Ἰανουαρίου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Φεβρουαρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

63. Δεξιόγραφος

Πόλιν ἀρχαίαν κ' ἔνδοξον
Με μίαν Ἑβραϊαν ἐνώμιον
Καὶ χώραν τῆς Βαλκανικῆς
Ἀμέσως ἔστρουπώνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατριδὸς

64. Στοιχειόγραφος

Ὅπως εἶνε ἂν τάφισις,
εἰς τοὺς κήπους εὐδοιάζον.
Ἐνα γράμμι ἂν τοὺς κολλήσῃς,
πόλιν σοῦ παρουσιάζον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Φιλελεύθερην Κερκυραίαν

65. Στοιχειοτονόγραφος

Ἀν τὸν τόνον μεταθέσῃς
Πόλεως τῆς Γερμανίας,
Κι' ἕνα γράμμα τῆς ἀλλάξῃς,
ὅτ' ἰδῇς μετ' ἀπορίας
Νὰ φανερῶθῃ ντυμένος
Ἀνθρωπος ἱερωμένος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

66. Φάκελλος

* * * * *
Νάντικτασταθοῦν οἱ ἀ-
στερισκοὶ καὶ αἱ σιγμαὶ
διὰ γραμμῶν οὕτως,
ὥστε νάναγινώσκονται: ὁ-
ριζοντίως ἄνω, Ρωμαῖος
ῥήτωρ· κάτω, νῆσος τοῦ
Αἰγαίου· καθέτως δεξιῶς,
διοικητικὴ διαίρεσις· ἀρι-
στερῶς βασιλεὺς τῶν Περσῶν·
διαγωνίως· ἀρχαῖος γεωγράφος καὶ φυτὸν παρόχθιον.
Εἰς δὲ τὴν κορυφὴν, δεξιῶς ἀπόστολος καὶ ἀρι-
στερῶς γεωμετρικὸν σχῆμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δισδήματος τῆς Πατριδὸς

67. Τρίγωνον

* * * * *
= Ἀρχαῖος νομοθέτης.
= Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος.
= Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.
= Μετοχή.
= Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλωνίτη

68. Λογοπαίγνιον

Ποῖον ῥίμα ρυθμίζει τὸ βῆμα τῶν στρατιωτῶν;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλλιτέχνου Φειδίου

69. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι ζήτησιν
λέξων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ῥίμα τῶν νάποτελῶν
περίφημον ὅρος τῆς Ἑλλάδος:

Οὐδείς, ὥρατος, ἀδύνατος, ἡμέρα, κόλπος,
ἀσάφης, φῶς, μένος, ἡρόον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου

70. Φωνηεντόλιπον

σ - πῖ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τροπαιοῦχου Ἀσκάδος

71. Γεῖφος

τρι	τρι	ῥτο	ῥτο
Μ Μ ἄγε	τρι	τρι	ῥ :
τρι	τρι	ῥτο	ῥτο
τρι	ῥτο	ῥτο	ῥτο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάκας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40
495. Ἡράκλειος (Ἡρα, Κλειώ, ς).—496.
Πέλοπος (πῖ, ὄρ, Κῶς).—497. Κορέα-μορέα.
498. ΑΜΥΓΝΑΣ 499. Α

Ο	Ι	Α	ΡΙΣ	ΤΑ
ΞΕΝΟΦΩΝ	Α	ΡΙΣ	ΤΟ	ΜΕ
ΛΑ	ΡΟ	ΤΑ	ΜΕ	ΣΙΣ
ΛΣ	ΙΣ	ΝΗΣ		
Α	Ω	500. Ἀρίστιπος—τύπος=		
Σ	Ν	Ἀρης+(τόκος—Κῶς)=		

(Δημόσιος—Ἰος)= δημόσιος=ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ.
Σ.—501. Λύκος (Λίαν, ΚΩΣΤΑ).—502.
ΚΑΠΑΡΙΣ-ΚΡΟΙΣΟΣ (Κετίγγη, ἈΡΑΧΘΟΣ;
Πλουτων, Ἀντίθετος, Ράκος, Ἰόνιον, Σίδη-
ρα).—503. Μακάριοι οἱ ἐδεήμονες, ὅτι αὐ-
τοὶ ἐλεηθῆσαν.---504. Ὁ, τι σπείρης, θὰ
θρεῖσῃ. (οἱ εἰς πῦρ-εἰς - ὅλα-ἕρ εἰς; εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15—62]

ΣΥΛΛΟΓΕ ΚΡΗΤΗ, Σα; εὐχαριστῶ
ἑαυτὸν, διότι με συμπεριελάβετε εἰς τὸ ψη-
φοδελτίον.

Διαβέτω ὑπερεκατόν (120—130) ψήφους.

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

[15—64]

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

(Πειρακτικῶν, Τελεαγρός)

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1915
ὑποστηρίζόμενος ὑπ' ὑπερεκατόν ὑπαδῶν του, ὑπὸ
τῶν συλλόγων

ΚΡΗΤΗ, ΕΝΩΣΙΣ

καὶ ὑπὸ τῶν: Ἐθνικοῦ Ὀνειροῦ, Ἐνδὸς
Χιωτάκι, Εὐγενεὺς Ἰδανικοῦ, καὶ τῶν
ἀπανταχοῦ φίλων των.

[15—63]

ΑΓΑΠΗΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Τὸ ψευδώνυμόν σου ποῦ ἐν μέρει ἀλγέψε
καὶ δὲν ἠργάσῃ γαλήνῃς ὁλόκληρο, θὰ τὸ ψη-
φίσω με ὑπερεννῆκοντα φίλους μου. Εἰσθε εὐ-
χαριστήμενοι;

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

[15—61]
Στενημαχιωτάκι, μετὰ εὐχαριστίας δέ-
χεται.

[15—63]

ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΑΡΙΟΝΟΣ, Λύρα τῆς
Σαπφούς, Ἡρωικὴ Κρήτη καὶ Ὀλυ-
μπιονίκη, σὰς εὐχόμαι ἀπὸ καρδίας εὐτυχὲς
τὸ νέον ἔτος. ΑΣΤΥ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

[15—65]

Ψηφισθεὶς αὐθορμήτως κατὰ τὴν τελευταίαν
ἐκλογὴν χωρὶς νὰ θέσω ὑποψηφιότητα, κα-
τέρχομαι εἰς τὸ Δημοψήφισμα, ὑποστηρίζόμενος
ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀνειροῦ με ὑπερδιακοσί-
ους ψήφους. Ψηφίσατε λοιπὸν ὅσοι το

ΕΝΔΟΣΟ ΣΟΥΛΙ

[15—67]

Η ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ εἶνε ξένη πρὸς τὸ Δημο-
ψήφισμα τοῦ 1915. Θὰ ὑποστηρίξῃ μόνον
τὸν ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ καὶ τὴν
ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ἀνεξαρτήτως κομματικῆς χορείας.
Γενικὸς Ἀρχηγός: ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 30 Δεκεμ.—4 Ἰανουαριῶν.

ΑΘΗΝΩΝ: Κ. Α. Κροντηρᾶς, Στα. Γ. Βεντού-
ρης, Κων. Φ. Κρίστου, Ἀνδρ. Ι. Παπᾶς, Μα-
ρία Χ. Τσουανάνου, Δ. Η. Μακρῆς, Μαχμονουλοῦ,
Δημ. Ι. Ἐλευθερίου, Κούλα Α. Κονταρίνη, Μελ.
Γ. Μελεάγγελος, Πουήτσια Σαφά, Ἐμμ. Μανσό-
λιας, Ἀντ. Ε. Γλυκῆς, Ἐμ. Θ. Κασαβέτης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Σωτηρία Παπαθανασίου.

ΑΡΓΟΥΣ: Ἀναστ. Α. Πικροδημήτρης.

ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηρόπουλος.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Μακεδών.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Σπυρ. Ι. Γεωργιάδης.

ΚΕΡΤΙΟΥ: Ἰωάν. Ἰάσκο, Γρηγορίου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ι. Θ. Χειμαριῶς, Γεώργιος Α. Δημ.
Γ. Δεσούλας, Λιζέτα Γεω. Δεσούλα, Λουκία Α.
Κακολήρη, Θεοδόωρ Αντ. Κόλλα, Κωνστ. Μπίνας,
Εὐα.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀναστ. Σ. Παπαδόπουλος,

Ἀναστ. Β. Βασιλείου.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Λαφονστεφῆς Βασιλεὺς.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωρ. Κ. Κουσαϊμάνης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Χ. Α. Πολυχρονιάδης, Ἰω. Α. Πο-
λυχρονιάδης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Π. Παπαμήτρος, Ε. Α. Κα-
ραβίας, Α. Γ. Παπαζαχαρίου, Πάνος Χ. Κολυβάς,
Νένη Γ. Ριζικάκη, Γ. Κ. Βέγκος, Λουκία Ι. Μπα-
κούρος, Ν. Ζ. Ζωγραφίδης, Κων. Γ. Ἀγαπούσης,
Ι. Μυζαλάς, Βασ. Εὐθυμίου, Δημ. Π. Βαργιάς.

ΠΟΡΟΥ: Στυλ. Δορῆς.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παλάμι, Ἀντ. Α. Ζάμπα, Εὐ-
φροσύνη Ι. Ρέντζου.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεωρ. Ι. Λεωπόπουλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ἰωάν. Αθ. Τσιβοαρίδης, Ὀλ-
γα Π. Γιαννουσοπούλου, Μαρία Ε. Τσουμέρια,
Ζωή Ε. Τσουμέρια, Ἰσαβέλλα Ι. Ἀναγνωστιά-
δου, Καλλιόπη Νικοπούλου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μιχ. Τσούτσας, Πατριωτικὸς
Πόθος, Κύνειον Ἀσμα, Σωτ. Π. Πετρόπουλος,
Νικ. Ἀν. Ἀντωνόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀναστ. Χρ. Αιμιλιάνης, Ἰωάν.
Χ. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἐξῆς δύο:
ΚΩΝΣΤ. Φ. ΚΡΙΣΠΗΣ ἐν Ἀθήναις καὶ
ΚΩΝΣΤ. ΜΠΙΝΑΣ ἐν Κερκύρα, οἱ ὅποιοι ἐν-
εργάστησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ ΤΟΥ 1915

Με τὰς 420 σελίδας του.—Με τὰς 460 εἰκόνας του.—Με τὸν θαυμάσιον «Μικρὸν Μετανάστην».—Με τὸ περιεργότατον ἀστρ-
νομικὸν μυθιστόρημα ἢ «Κασσετίνα».—Με τὰς ὁραίας «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς» τοῦ Φαίδωνος.—Καὶ μετὰ χίλια ἄλλα.

Τιμᾶται: ΑΔΕΤΟΣ δραχμ. 8.—ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ δραχμ. 10

Καὶ ἀωοστέλλεται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τεχνῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχ. ἐπιταγῆς